

HET VERZWEGENE,

DOOR

C. TIELROOY—DE GRUYTER.

Zij spraken nooit over dat ééne,
Dat broze, teere, dat alleene,
Dat om hen heen was komen zweven
Toen d'één naar de ander werd gedreven.
Zij staarden in verwondering
Hoe 't buiten alle woorden ging,
Zij wisten, in het angstig turen,
Dat zij het zelf nooit konden sturen
Want broze klank al bracht een deuk,
Het zachtst gebaar een scherpe kreuk,
En, ach, wat hebben menschen anders
Ooit om te wiegen zacht elkanders
Armzaligheid? Zij gingen zwijgend,
Alleen, uiteen — bijeen, getweên:
Hun glimlach lichtte op dat ééne,
Dat broze, teere, dat alleene....
